

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. S.**
zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti Hladík & Tauber, advokátní kancelář, v.o.s., sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlím Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2020, č. j. KRPB-119102-16/ČJ-2020-060022-SVZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jako „ZPC“). Podle posledně citovaného ustanovení v případě žalobce bylo shledáno nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Doba zajištění cizince byla stanovena na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 24. 6. 2020 do 2. 8. 2020 (podle §125 odst. 1 ZPC).
2. Při kontrole hlídky Policie ČR dne 24. 6. 2020 byl žalobce hodnověrně ztotožněn pomocí cestovního pasu Ukrajiny s biometrickými prvky, současně bylo zjištěno, že na území ČR vstoupil a nejméně dne 24. 6. 2020 pobýval v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeným novým koronavirem SARS-CoV-2 ze dne 11. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN. Na základě provedených zjištění bylo dne 25. 6. 2020 s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 ZPC.
3. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 25. 6. 2020 mj. vyplynulo, že na území schengenského prostoru přicestoval dne 15. 6. 2020 na Slovensko jako druhý řidič kamionu. Do ČR přicestoval dne 16. 6. 2020. Z kamionu vystoupil v Brně, kde jej převzal jeho švagr, přičemž kamion pokračoval dále do Itálie. Žalobce tvrdil, že přicestoval z důvodu koupě kamionu. Za tímto účelem plánoval pobyt v ČR maximálně na 2 dny, avšak od prodejce obdržel SMS s tím, že kamion byl prodán jinému zájemci. Dále se jel údajně podívat na kamiony do Vsetína, Pelhřimova a Znojma, avšak ty nevypadaly kvalitativně dobře. Pak žalobce zůstal u tchyně a švagra. Švagr bydlí někde v Pohořelicích a tchyně u Brna, přesnou adresu neznal, má však na ně kontakt. Obě osoby mají na území ČR trvalý pobyt. Žalobce dále uváděl, že od listopadu 2019 pracuje jako závozník pro firmu Tyrba se sídlem v Zakarpatské oblasti. S firmou nemá uzavřenou žádnou pracovní smlouvu, smlouva bude uzavřena až po koupi kamionu. Zakoupený kamion měl odvézt osobně na Ukrajinu. Žalobce vlastní řidičský průkaz, avšak ještě nemá vydáno příslušné profesní osvědčení pro řízení kamionu (nechal si jej na Ukrajině vystavit). Žalobce nebyl držitelem žádného víza či oprávnění k pobytu na území ČR a ani v jiném státě EU. K cestě do ČR mu bylo na Ukrajině sděleno, že jako řidič kamionu nepotřebuje test na COVID. Žalobce není držitelem žádného potvrzení o tom, že u něj byl proveden PCR test na COVID s negativním výsledkem. O povinnosti hlásit svůj vstup krajské hygienické stanici vůbec nevěděl. Nikde se neohlásil. Na území jiného členského státu EU žalobce nemá žádné příbuzné, ani jiné vazby nebo závazky. Na Ukrajině má své rodiče, sestru, manželku a dceru. Žádná překážka návratu na Ukrajinu žalobci nebrání.
4. Ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 11. 6. 2020 byl nařízen zákaz vstupu na území ČR pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt, pokud tito cizinci nespádali pod opatřením stanovené výjimky. Cílem vydaného opatření bylo přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů. Toho bylo možné dosáhnout omezením pohybu osob, omezením konání hromadných

akcí, omezením provozování epidemiologicky závažných činností, používáním přiměřených osobních ochranných prostředků a zvýšenou dezinfekcí.

5. Žalobce prokazatelně vstoupil na území ČR v době platného ochranného opatření a nesplnil podmínky vstupu uvedené v tomto ochranném opatření. Stal se tak rizikem pro ČR, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění COVID-19 na území ČR.
6. Žalobce porušil uvedené ochranné opatření, čímž závažně narušil veřejný pořádek, a to tak, že se stal bezpečnostním rizikem při šíření koronaviru, neboť u takových cizinců nebylo možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény nebo provádět testování těchto osob na uvedené virové onemocnění. Volný pohyb těchto cizinců na území ČR po nesplnění povinností vyplývajících z ochranného opatření se stal bezpečnostním rizikem pro ostatní osoby pobývajících na území ČR a jejich zdravotní stav, neboť v případě, že by osoby, které přicestovaly v rozporu s ochranným opatřením, byly skutečně nakaženy, mohly by tento virus nekontrolovatelně šířit. Narušení veřejného pořádku závažným způsobem bylo dovozováno také z toho, že žalobce v době pandemie velkého rozsahu, zasahující do více kontinentů, i přes ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 11. 6. 2020 svévolně vstoupil a pobýval na území ČR, čímž porušil mimořádné opatření (podle § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví), jenž vedlo k zabezpečení ochrany zdraví občanů ČR, likvidaci infekčního onemocnění COVID-19 a zamezení dalšího šíření tohoto onemocnění.
7. Podle informací Ministerstva zahraničních věcí ČR a Velvyslanectví ČR na Ukrajině, vztahujících se k situaci na Ukrajině ke dni 23. 6. 2020, se situace na Ukrajině z hlediska pandemie předmětného nakažlivého onemocnění za poslední 2 týdny znatelně zhoršila. Znepokojivý byl také rychle rostoucí trend vývoje nákazy, zejména v západní Ukrajině. Podle nejnovějších údajů neodpovídalo 14 oblastí ukazatelům, umožňujícím přechod k oslabení karantény.
8. Žalobce porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 11. 6. 2020, nedisponoval potvrzením vydaným lékařem nebo orgánem ochrany veřejného zdraví o tom, že byl testován testem PCR s negativním výsledkem na přítomnost onemocnění SARS CoV-2, které není starší než 4 dny, a ani svůj vstup na území neohlásil krajské hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních či izolaci. Existuje tak nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, když svým setrváním na území nemůže dostát povinností vyplývajícím z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 11. 6. 2020. Další setrvání na území ČR představuje riziko pro společnost, neboť žalobce pochází ze země, která v současné době není bezpečná s ohledem na probíhající epidemii COVID-19.
9. Správní orgán se též před vydáním rozhodnutí zabýval možností uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování z území ve smyslu § 123b ZPC. Tato zvláštní opatření však v případě žalobce nemohla být aplikována. Žalobce neměl v současné době na území ČR žádný povolený pobyt, neměl žádnou trvale hlášenou adresu pobytu a rovněž provedení karanténního opatření v místě pobytu, ať už u švagra či tchyně žalobce, se jevílo v současné době jako nereálné. Žalobce se chtěl co nejdříve vrátit na Ukrajinu. Opatření podle § 123b

odst. 1 písm. b) ZPC nebylo možné uložit, neboť žalobce nenavrhoval jakékoliv složení finančních prostředků za účelem finanční záruky (kauce). Rovněž opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) ZPC nebylo možné uložit, neboť volným pohybem cizince např. z místa pobytu k hlášení se na policii by mohlo být ohroženo zdraví i všech osob, které by přitom přišly do kontaktu se žalobcem. Ostatně ani opatření podle § 123b odst. 1 písm. d) ZPC nebylo možné uložit, neboť žalobce neměl žádné místo hlášeného pobytu, chtěl se co nejdříve vrátit na Ukrajinu, a tedy uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nemohlo být v případě žalobce účelné.

10. Neoprávněný vstup žalobce na území ČR v době epidemiologických opatření je negativním jevem, jenž ohrožuje veřejné zdraví a zájmy společnosti. I když by žalobce tímto způsobem vstoupil na území ČR nevědomě, neskýtá nadále záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, neboť jeho důvěryhodnost byla oslabena a správní orgán měl důvodnou obavu z toho, že žalobce nadále nebude jednat na území ČR v duchu výše citovaného ochranného opatření a rovněž zákonů ČR.
11. Doba zajištění byla stanovena v souladu s § 125 odst. 1 ZPC na 40 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalobce bude umístěn v ZZC Bělá-Jezová, což je jediné zařízení uzpůsobené pro vykonání karantény v příslušném časovém období zajištěných cizinců. Doba trvání zajištění byla nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, když je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a dále komunikuje s Ukrajinou, kde má žalobce trvalý pobyt, o zpětvzetí cizince. Současně nebylo zjištěno, že by žalobci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 ZPC.

II. Shrnutí žalobní argumentace

12. V podané žalobě žalobce uvedl, že do ČR přicestoval jako závozník v kamionu a domníval se tak, že je pracovníkem mezinárodní dopravy, na kterého se vztahuje výjimka dle čl. I. 1.e) ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví. Jako závozník svoji cestu žalobce ukončil, přičemž jeho úkolem bylo zakoupit nový kamion a s ním bez prodloužení odcestovat na Ukrajinu. Žalobce však byl prodávajícím informován, že kamion již byl prodán, a neměl se tedy jak vrátit. Žalobce byl nucen setrvat na území ČR, pobýval přitom u svého švagra a snažil se najít nový kamion ke koupi.
13. Žalobce vstoupil na území Slovenska dne 15. 6. 2020 a dne 16. 6. 2020 překročil hranice ČR. Dne 24. 6. 2020 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, následně byl zadržen a bylo s ním zahájeno správní řízení o správním vyhoštění. Důvodem bylo to, že žalobce vstoupil na území ČR a pobýval zde, přičemž závažným způsobem ohrožoval bezpečnost státu a mohl narušit veřejný pořádek. Po provedeném výsledku se žalobcem dne 25. 6. 2020 žalovaná poukazovala na to, že žalobce nemá uzavřenou písemnou pracovní či jinou smlouvu se společností, pro kterou vykonával pracovní činnost, jenž spočívala v tom, že přicestoval do ČR v jednom z kamionů a následně na území ČR měl zakoupit nový kamion a s ním odcestovat zpět. Problém spočíval v tom, že u žalobce se nejedná o

pracovníka mezinárodní dopravy, proč se na něj nevztahovala výjimka ze zákazu vstupu na území ČR. Žalovaná dále kritizovala délku žalobcova pobytu na území, kterou hodnotila jako nepřiměřenou pro pracovníka mezinárodní dopravy. Žalobce však zdůvodnil délku svého pobytu na území, která se prodloužila z plánovaných 2 dnů na pobyt delší, důvody nezávislémi na své vůli. Přestože si toho byla žalovaná vědoma, uvedenou situaci vykládala k tíži žalobce (poznámka soudu: žalobní námitka nebyla upřesněna, není zřejmé, jaká tvrzení byla vykládána k tíži žalobce a v jakém smyslu).

14. Žalobce má za to, že nelze na základě výše uvedeného dovodit, že by žalobce jakkoliv úmyslně mohl ohrozit bezpečnost státu a narušit veřejný pořádek. Za účelem výkladu pojmů „veřejný pořádek“ nebo „závažné narušení veřejného pořádku“ žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Žalobce dále poukázal na to, že pojem veřejný pořádek je třeba vykládat v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES.
15. Pokud by byl správný právní názor žalované v tom, že žalobce skutečně nelze považovat za pracovníka mezinárodní dopravy, pak je možné, že žalobce skutečně porušil zmíněné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR. Pro sankcionování takového porušení však existují zákonné nástroje, např. posouzení jednání jako přestupek dle zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalobce má pocit, že napadené rozhodnutí bylo vydáno pouze jako sankce za to, že žalobce vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením. Pokud žalobce mohl svým pobytem ohrozit bezpečnost či narušit veřejný pořádek, pak k tomu mohlo dojít nanejvýše 14 dnů po jeho příjezdu do ČR. Nikoliv však po dobu 40 dnů od vydání rozhodnutí o zajištění.
16. Žalobce dále namítal, že v napadeném rozhodnutí nebyla respektována zásada přiměřenosti. I kdyby žalobce mohl skutečně ohrozit bezpečnost státu nebo narušit veřejný pořádek, žalovaná disponovala mírnějšími nástroji, jak uvedenému zabránit. Především mohla žalobci uložit povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobce totiž má možnost pobývat u svého švagra. Skutečnost, že si nebyl žalobce schopen při výslechu vybavit přesnou adresu švagrova bydliště, ještě neznamená, že by nevěděl, jaká je jeho adresa místa pobytu, jak uvedla žalovaná. Přesnou adresu by žalobce mohl správnému orgánu sdělit, jakmile by mu bylo umožněno spojit se se švagrem. Nelze mít za to, že provedení karanténního opatření v místě pobytu žalobcova švagra by bylo nereálné. V podstatě všechny osoby v ČR tráví dobu karantény ve svých domovech a nikoliv ve speciálních zařízeních. U žalobce to tedy nemusí být jinak.
17. Podle žalované žalobce nemohl splnit povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se na této adrese a každou jeho změnu ohlásit policejnímu orgánu, přitom však své závěry odůvodnil pouze tak, že žalobce nemá v současné době žádný povolený pobyt. To je pro posouzení možnosti uložení takového opatření naprosto bezpředmětné. Žalovaná dále uvedla, že je u žalobce nereálné provedení karanténního opatření v místě pobytu žalobcova švagra, což však nijak neodůvodnila. Naopak žalobce má za to, že by provedení takového karanténního opatření nemělo nic bránit.

18. Navíc rozhodnutí o zajištění bylo vydáno na naprosto nepřiměřenou dobu 40 dnů, a to až do 2. 8. 2020. Vzhledem k tomu, že inkubační doba nemoci COVID-19 činí nejvíce 14 dnů a na území schengenského prostoru žalobce pobývá od 15. 6. 2020, tedy již 11 dnů, aniž by se u něj projevil jakékoliv příznaky tohoto onemocnění, bylo by pochopitelné, pokud by došlo k zajištění žalobce na dobu 3 dnů (tedy do skončení případné inkubační doby). Z opatrnosti snad i na dobu 14 dnů. Nelze však odůvodnit dobu zajištění žalobce na dobu 40 dnů. Ostatně žalobce je ochoten podrobit se testování na onemocnění COVID-19.
19. Pokud žalovaná chrání napadeným rozhodnutím společnost ČR, a to za situace, kdy žalobce chce sám dobrovolně opustit ČR a vrátit se do země původu, přičemž má k tomuto finanční prostředky, je uložení zajištění žalobce (zvláště po dobu 40 dnů) naprosto nelogické.
20. V případě žalobce byla také porušena zásada legitimního očekávání, když žalovaná vydala napadené rozhodnutí v rozporu s tím, jak postupují správní orgány v obdobných případech. K tomu žalobce soudu předložil příkladmo několikero rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje o vyhoštění odlišných osob od žalobce, v nichž byla stanovena účastníkům řízení doba k vycestování z území států EU do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Z uvedeného žalobce dovodil, že žádný z účastníků těchto řízení nebyl správním orgánem zajištěn. Všichni byli občany Ukrajiny a vstoupili na území schengenského prostoru z území Ukrajiny ve stejný den jako žalobce, tedy 15. 6. 2020. Vedle toho měl žalobce za to, že na území ČR vstupuje jako pracovník mezinárodní dopravy, tedy oprávněně, bez nutnosti prokázat se testem na onemocnění COVID-19. V případě žalobce se tedy nelze domnívat, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo narušit veřejný pořádek. Nebyly tak splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce.
21. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

22. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě setrvala na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, neboť měla za to, že ve správním řízení bylo prokázáno splnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) ZPC. Proto žalovaná ve svém vyjádření také zopakovala příslušné pasáže obsažené již v napadeném rozhodnutí. Žalobní námitky týkající se jednak možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 ZPC, a jednak nepřiměřené délky zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, žalovaná vyhodnotila jako zcela nedůvodné. S ohledem na výše uvedené žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

23. V písemné replice žalobce reagoval na vyjádření žalované k žalobě. Pokud žalovaná odkazovala v napadeném rozhodnutí na webové stránky Ministerstva vnitra, pak tyto nejsou podle žalobce obecně závazným právním předpisem, přičemž povinnosti pro osoby vstupující na území ČR vyplývají pouze z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví. Z toho však nelze dospět k takovým závěrům, jak je prezentovala žalovaná. Navíc z webových stránek Ministerstva vnitra vyplynulo, že řidič může vést dalšího pracovníka mezinárodní dopravy, pokud jsou zaměstnanci stejné společnosti. V případě žalobce bylo právě toto splněno, a to i přesto, že absentovala formální písemná pracovní smlouva se žalobcem, což by ale nemělo být přičítáno k tíži žalobce. Podle žalobce lze také nákup nového nákladního automobilu za účelem jeho převozu zpět na Ukrajinu považovat za výkon mezinárodní dopravy.
24. Žalobce označil za absurdní tvrzení žalované, že žalobce neskýtá záruku, že by se podvolil a dodržoval případná karanténní opatření. Je sice pravdou, že se žalobce po svém vstupu na území ČR po tomto území pohyboval, avšak v domněnku, že na území ČR vstoupil oprávněně a žádné karanténní opatření na něj nebylo uvaleno. V posuzované věci neexistuje žádný důvod domnívat se, že žalobce nebude respektovat opatření podle § 123b ZPC. Jelikož se žalobce při vstupu na území domníval, že na něj vstupuje oprávněně, nelze považovat jeho pobyt na území ČR za vědomé a cílené nerespektování epidemiologických opatření. Dále není pravdou, že se žalobce podvodně vydával za řidiče kamionové dopravy. O jeho vstupu na území Slovenské republiky nejsou ve spise obsažena žádná zjištění. Nelze mít ani za to, že žalobce vědomě předstíral pozici pracovníka mezinárodní dopravy, když se sám domníval, že tímto pracovníkem je a nepotřebuje negativní osvědčení na onemocnění COVID-19. V době přicestování žalobce na území ČR žalobce neměl povědomí o tom, že by tak mohl činit neoprávněně. Rozhodně se nelze domnívat, že by žalobce vědomě ohrožoval veřejné zdraví nebo že by při ponechání na svobodě nerespektoval správní opatření.
25. Podle žalobce není zřejmé, v čem jsou odlišná skutková zjištění učiněná v jeho případě od těch, co byly učiněny v jiných podobných případech, na které poukazoval v žalobě. Jedná se o naprosto totožná skutková zjištění, protože mělo být i v případě žalobce postupováno totožně, jako v poukazovaných případech, tedy žalobce neměl být zajištěn a mělo s ním být vedeno řízení na svobodě.
26. Dále se žalobce vyjádřil k délce zajištění po dobu 40 dnů tak, že tuto dobu nelze považovat za nezbytně nutnou k zamezení ohrožení veřejného pořádku, neboť inkubační doba onemocnění COVID-19 činí 14 dnů.
27. Podle žalobce nejsou dány žádné důvody pro domněnku správního orgánu, že nebude možné provádět kontrolu hypotetických karanténních opatření. Ve zbytku žalobce odkázal na obsah podané žaloby, na jejíž argumentaci nadále setrval.

V. Posouzení věci krajským soudem

28. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
29. Soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry žalované ze správního spisu. Tato zjištění, hodnocení a závěry plně odpovídají popisu v čl. I. tohoto rozsudku. Pro stručnost soud odkazuje na tuto pasáž rozsudku a na tomto místě již nebude uvedené závěry opakovat.
30. Pro věc bylo podstatné, že žalobce přicestoval na území Schengenského prostoru dne 15. 6. 2020 na území SR a následně dne 16. 6. 2020 vstoupil a pobýval na území ČR. Dne 24. 6. 2020 byl kontrolován hlídkou Policie ČR v Brně, přičemž byl hodnověrně ztotožněn podle cestovního pasu Ukrajiny s biometrickými prvky. Datum vstupu na území Schengenského prostoru byl ověřen dle otisku přechodového razítka v cestovním pase. Současně bylo ověřeno, že žalobce není držitelem žádného víza nebo oprávnění k pobytu jak v ČR, tak ani v jiném státě EU. V posuzovaném případě bylo dále velmi podstatné to, že dne 11. 6. 2020 vydalo Ministerstvo zdravotnictví ČR pod č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, ochranné opatření k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2. Uvedeným ochranným opatřením byl nařízen zákaz vstupu na území ČR pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt, pokud tito cizinci nespádali pod výjimky uvedené v tomto ochranném opatření. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 25. 6. 2020 bylo dále zjištěno, že na Slovensko a do ČR přicestoval jako druhý řidič kamionu, přičemž vystoupil v Brně, kde jej převzal švagr, a kamion pokračoval dále do Itálie. Žalobce tvrdil, že přicestoval z důvodu koupě kamionu s tím, že plánoval zdržet se za tímto účelem v ČR maximálně 2 dny. Jelikož byl kamion prodán jinému zájemci, žalobce jezdil po České republice a snažil se obstarat jiný kamion. První kamion měl koupit ve Vsetíně, na druhý se jel podívat do Pelhřimova, ten však odmítl koupit, protože nevypadal dobře. Za účelem koupě kamionu žalobce údajně cestoval i do Znojma. Pak zůstal žalobce v Brně. Žalobcova tchyně bydlí někde u Brna a švagr v Pohořelicích, přesné adresy nezná, oba však mají na území ČR trvalý pobyt. Za účelem prokázání toho, že žalobce je osobou pracující v mezinárodní dopravě, žalobce tvrdil, že pracuje pro firmu TYRBA se sídlem Tiachiv, Tiachivskiy rajon, Zakarpatská oblast, Ukrajina, a to od listopadu 2019 jako závozník. Přitom s firmou TYRBA nemá uzavřenou žádnou pracovní smlouvu, bude uzavřena až po koupi kamionu. Žalobce měl kamion odvézt sám osobně, přitom pro řízení nákladních vozidel vlastní řidičský průkaz, avšak v současné době nemá vydáno profesní osvědčení pro řízení kamionu (údajně si jej nechal na Ukrajině dělat). Žalobce ještě dále potvrdil, že u něj nebyl prováděn test na COVID-19, a že svůj vstup na území krajské hygienické stanici nehlásil, neboť o takové povinnosti nevěděl.
31. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce prozatím není osobou pracující v mezinárodní dopravě, nepracuje pro žádnou takovou dopravní společnost (podle svých slov takovou pracovní smlouvu ještě neuzavřel, mělo se tak stát až po koupi kamionu), není dosud držitelem příslušného profesního osvědčení pro řízení kamionu, na území ČR byl pouze dovezen a vyložen za účelem údajné koupě kamionu. Přitom není držitelem žádného víza ani oprávnění k pobytu na území ČR a ani v jiném státě EU a na území ČR pobýval v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 11. 6. 2020 k ochraně

obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2.

32. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 11. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, účinné od 15. 6. 2020, nařizovalo zákaz vstupu na území ČR pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt. Tento zákaz neplatil pro vyjmenované kategorie osob a situace, mezi které spadaly i pracovníci mezinárodní kamionové dopravy [část I. bod I. odst. 1 písm. e) ochranného opatření]. Pro účely vstupu na území se musel pracovník mezinárodní dopravy prokázat buď potvrzením pro pracovníka mezinárodní dopravy, nebo jiným dokladem o profesní způsobilosti. Pojem řidič mezinárodní dopravy a okruh osob vstupujících v režimu mezinárodní dopravy jsou vymezeny následovně: Za řidiče je považován 1. řidič nákladních vozidel (závozník není řidičem a nelze na něj vztáhnout výjimku), 2. řidič autobusů (zejména repatričních autobusů), 3. posádka dopravních letadel a posádky letadel vykonávající letecké práce, 4. strojvedoucí, vlakové čety a vozmistr, 5. lodní kapitán a členové posádek nákladních plavidel, 6. posádky vozů správce komunikace, 7. řidič vozidla do 9 osob, přepravující některou z výše uvedených kategorií osob, který je zaměstnancem téhož zaměstnavatele a přepravuje je na místo, kde mají zahájit výkon činnosti, nebo je přepravuje zpět, a prázdné jízdy spojené s těmito přepravami, 8. externí řidič vozidla do 9 osob, ale pouze v případě střídání lodních kapitánů a posádek nákladních plavidel (uvedené řidič dokládá smlouvou), 9. doprovodná vozidla nadměrných nákladů (prokazují se plnou mocí od dopravce nebo zodpovědné organizace za transport).
33. V případě výše uvedeného výčtu je třeba k bodu 1. doplnit, že u řidiče kamionů nebo jiných nákladních vozidel je rozhodné zařazení vozidla do kategorie N dle údaje v tzv. technickém průkazu vozidla jako vozidla určeného pro přepravu nákladu. Kategorie vozidel jsou v členských státech shodné, platí tedy i pro zahraniční vozidla. V dokladech je pak uvedeno, zda jde o „nákladní vozidlo“ nebo bude uvedena příslušná kategorie zařazení vozidla. Řidič takového vozidla nesmí vést jiné osoby (závozník, rodinní příslušníci apod., pokud nejde o případy, k nimž se vztahují ostatní výjimky, např. repatriace nebo sloučení rodiny). Jde-li o případ řidičů vezoucích pracovníky mezinárodní dopravy, tedy např. řidiče kamionů nebo posádku nákladního plavidla, pak tyto může vést jiný řidič, avšak pouze v případě střídání lodních kapitánů a posádek nákladních plavidel, kdy řidič nemusí být zaměstnancem stejné firmy. Může jít tedy o smluvní dopravu a tento řidič dokládá smlouvou předmětnou smluvní dopravu, dále kapitáni a posádky nákladních plavidel musí mít potvrzení pro pracovníky mezinárodní dopravy. Řidič, který veze jinou skupinu osob, než lodní kapitány a posádku nákladních plavidel, musí mít potvrzení pro pracovníky mezinárodní dopravy, a tedy řidič, který veze zaměstnance do práce, musí být též zaměstnancem dané firmy.
34. Na základě provedených skutkových zjištění v případě žalobce a současně na základě výše provedeného výčtu výjimek z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR bylo třeba dospět k závěru, že žalobce nelze považovat za pracovníka mezinárodní dopravy. Žalobce sice uvedl, že přijel jako druhý řidič kamionu a na území vstoupil jako osoba pracující v mezinárodní dopravě, avšak toto své tvrzení nijak neprokázal. Sám dále uvedl, že se společností TYRBA, v jejímž nákladním vozidle měl vstoupit na území ČR, nemá

uzavřenou žádnou pracovní ani obdobnou smlouvu a v době svého vstupu na území ČR nemohl být z tohoto titulu ani držitelem potvrzení pro pracovníky mezinárodní dopravy. Ostatně žalobce sám i uvedl, že účelem jeho vstupu na území ČR nebyl výkon mezinárodní dopravy, nýbrž údajný nákup nákladního automobilu. Za této situace tedy žalobce nebyl dne 16. 6. 2020 oprávněn ke vstupu na území ČR.

35. Cílem výše uvedeného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR bylo přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky. Toho bylo možné dosáhnout právě omezením pohybu osob, omezením konání hromadných akcí, omezením provozování epidemiologicky závažných činností, používáním osobních ochranných prostředků a zvýšenou dezinfekcí. K naplnění hlavního cíle opatření sloužil i nařízený zákaz vstupu cizinců na území ČR (s příslušnými výjimkami). Jelikož však žalobce prokazatelně vstoupil na území ČR v době platného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, přičemž nesplňoval podmínky takového vstupu uvedené v ochranném opatření, stal se rizikem pro ČR a jeho obyvatelstvo, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění COVID-19 na území ČR. Cizinci porušující předmětné ochranné opatření porušují závažným způsobem veřejný pořádek, když se stávají bezpečnostním rizikem při šíření koronaviru, neboť u takových osob není možné provádět nejen testování na uvedené virové onemocnění, ale ani případnou kontrolu nařízené karantény. Volný pohyb cizinců na území ČR se po nesplnění povinností vyplývajících z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR stává bezpečnostním rizikem zejména ve vztahu ke zdravotnímu stavu osob pobývajících na území ČR. Pokud by totiž osoby, které přicestovaly v rozporu s uvedeným ochranným opatřením, byly skutečně COVID-19 pozitivní, mohly by tento virus nekontrolovaně šířit. Jejich kontakty by bylo též obtížné dohledávat.
36. Nutno poukázat také na to, že pandemie uvedeného onemocnění neprobíhá pouze na území ČR, ale i v zemi původu žalobce. Nakažlivost a případná závažnost onemocnění je již všeobecně známa, přičemž informace o aktuální situaci a přijatých opatřeních jsou průběžně aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR nebo i dalších subjektů, pročež žalobci nic nebránilo v tom, aby si včas opatřil relevantní informace a zjistil podmínky svého vstupu na území ČR. To však žalobce zřejmě neučinil.
37. Podle § 124 odst. 1 písm. a) ZPC policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
38. Důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je ve shodě s žalovaným dovozováno z toho, že žalobce v době pandemie velkého rozsahu, zasahující do více kontinentů, kdy jde o onemocnění s vysokou nemocností na velkém území za určité časové období (prohlášeno Světovou zdravotnickou organizací dne 11. 3. 2020), i přes vydání ochranného opatření Ministerstvem zdravotnictví ze dne 11. 6. 2020, vstoupil a pobýval na území ČR. Svévolným vstupem a pobytem na území ČR porušil

mimořádné opatření ve smyslu § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, jehož cílem bylo zabezpečení ochrany zdraví občanů ČR, likvidace infekčního onemocnění COVID-19 a zamezení jeho dalšího šíření. V posuzované věci bylo žalobci již doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, přičemž nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a proto byl žalobce zajištěn, neboť to bylo minimálně třeba z důvodů ochrany veřejného zdraví.

39. Posledně citované ustanovení tedy umožňuje zajistit osobu nikoliv pouze za účelem realizace vyhoštění, ale i z důvodu ochrany společnosti pro případ, že by cizinec mařil účel vyhoštění porušením zájmů zdejší společnosti dříve, než by bylo jeho vyhoštění realizováno (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 58 A 6/2020-15). V případě žalobce spočívá nebezpečí porušení zájmů zdejší společnosti v ohrožení jejího veřejného zdraví. Pokud by žalovaná přistoupila v případě žalobce k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b ZPC, mohla by tím vystavit zdejší obyvatele dalšímu nebezpečí nákazy COVID-19, a to minimálně proto, že by propuštěním žalobce ze zajištění umožnila žalobci cestovat do zamýšleného místa pobytu svého švagra M. O., jež pobývá dle žalobce někde v Pohořelících (avšak dle Cizineckého informačního systému je přihlášen k trvalému pobytu na adrese X.). Mohlo by tak dojít k rozšíření případné nákazy mezi další osoby. V této souvislosti soud poukazuje také na to, že žalobce přicestoval ze své vlasti – Ukrajiny, kde se výrazně zhoršila situace ohledně šíření nemoci COVID-19, zvláště pak v Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází, a to zejména z hlediska nárůstu počtu nově nakažených jedinců. Jelikož žalobce vstoupil na území ČR v rozporu s opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR, dal tím současně najevo, že nehodlá respektovat normy platné v ČR, a to ani opatření přijatá v souvislosti s ochranou společnosti před šířením nemoci COVID-19. Jediným zájmem žalobce při vstup na území ČR bylo zajištění údajného nákupu nákladního automobilu a nikoliv výkon mezinárodní kamionové dopravy ve smyslu výjimky stanovené ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR (absentoval zde řádný zaměstnavatel). V této souvislosti navíc žalobce cestoval napříč ČR (navštívil Vsetín, Pelhřimov, Znojmo). V rámci své výpovědi ani nijak nepopřel vůli k pokračování v činnosti obstarávání a nákupu nákladního automobilu. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že takové jednání neskýtalo záruku, že by žalobce chtěl dodržovat příslušné právní předpisy ČR, včetně ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, a dále ani případná karanténní opatření na určeném místě.
40. Pro posuzovaný případ je zcela přiléhavé konstatování, že „*Takové nerespektování opatření směřující k ochraně veřejného zdraví, zejména v situaci, kdy jde o nemoc způsobující v krajním případě až smrt člověka, jejíž šíření je v české společnosti citlivě vnímáno, neboť již intenzivně dopadlo do každodenního života většiny lidí, lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) ZPC*“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 58 A 6/2020-15).
41. V této souvislosti je třeba ještě přisvědčit argumentaci žalované v napadeném rozhodnutí, jenž konstatovala, že situace na Ukrajině se za poslední 2 týdny znatelně zhoršila (poznámka soudu: uvažováno směrem k datu vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 25. 6. 2020). Při podrobném líčení situace na Ukrajině žalovaná vycházela z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR a velvyslanectví ČR na Ukrajině, kteří popisovali situaci

ke dni 23. 6. 2020. Žalovaná z poskytnutých informací zjistila, že při podobné testovací kapacitě se denní průměry nově pohybují v hladině 650 – 950 nových pozitivních nálezů oproti dřívějším dlouhodobým 400 – 600 nálezů denně. Navíc oficiální statistika zachycuje méně případů, než kolik je ve skutečnosti nakažených, neboť v zemi není lehké se dostat do příslušné nemocnice a nechat se na COVID-19 otestovat. Vzhledem k tomu, že většina karanténních omezení byla na Ukrajině zrušena a není dále politická vůle je zavádět zpět, není ani odůvodněné v nejbližší době očekávat zlepšení stávající situace. K 23. 6. bylo na Ukrajině potvrzeno 38 074 případů COVID-19 (plus 833 případů za den, plus 4,1 %). Aktivních nemocných je 20 083, ve srovnání s údaji ze dne 20. 4. vzrostl počet aktivních nemocných o 386 %. Nyní je to 48 nemocných osob na 100 000 obyvatel. Nejbližší denní přírůstek pacientů zaznamenala Lvovská oblast (240 případů), tj. skoro 30 % všech nových nakažených, následovaná Zakarpatskou oblastí (103 případů). Znepokojivý je rychle rostoucí trend vývoje nákazy zejména v západní Ukrajině. Podle nejnovějších údajů Ministerstva zdravotnictví neodpovídá 14 oblastí ukazatelům, umožňujícím přechod k oslabení karantény. Nemocnicím chybí ochranné pomůcky, často dochází k nedůsledné prevenci. O posilování či oslabování jednotlivých opatření nyní rozhodují oblastní rady, přičemž v posledních dnech vesměs dochází k přitvrzování hlavně na západě země. Z provedené citace informací o zemi původu je podle krajského soudu zřejmé, že situace na Ukrajině byla v době vstupu žalobce na území ČR horší než na území ČR.

42. Z výše uvedeného krajský soud ve shodě s žalovaným uzavírá, že žalobce porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 11. 6. 2020 k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2. Navíc žalobce nedisponuje potvrzením vydaným lékařem nebo orgánem ochrany veřejného zdraví o tom, že byl u něj proveden test RT-PCR na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, který není starší než 4 dny, a ani svůj vstup na území neohlásil krajské hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních, případně o izolaci ve smyslu § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 6 a 7 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V případě žalobce tedy existuje nebezpečí, že by mohl při pobytu na území ČR ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, když svým setrváním na území nemůže dostát podmínkám výše uvedeného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR. Další setrvání žalobce na území ČR skutečně představuje riziko pro společnost, neboť pochází ze země, která v současné době není bezpečná s ohledem na probíhající epidemii COVID-19. Nutno poukázat také na to, že žalobce svým dosavadním pobytem na území a navštěvováním řady měst napříč Moravou, již zdejší společnost a obyvatelstvo ČR do značné míry ohrozil. Bezohledné jednání žalobce nelze promíjet ani tolerovat, protože postup příslušných správních orgánů musí být bezvýjimečný.
43. Stav dodržování veřejného pořádku obecně odpovídá situaci, kdy jsou dodržována pravidla chování vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně v nich nevyjádřená, a to za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení většiny lidí v konkrétním místě a čase, nutnou podmínkou pokojného stavu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, č. j. 11 Ca 51/2006). Správní orgány tedy mají v souladu s právními předpisy chránit zájmy státu a společnosti před nežádoucím

jednáním. Konkrétní obsah pojmu veřejný pořádek při aplikaci zákona o pobytu cizinců na území ČR vychází z potřeby chránit veřejný zájem na úseku vstupu a pobytu cizinců na území ČR. Jedná se tedy o překračování státních hranic, dodržování podmínek pobytu cizinců na území a též dodržování jiných právních norem cizinci, zde konkrétně nařízení Ministerstva zdravotnictví ČR. Zahrnuje to také ochranu před obcházením a zneužíváním práv v oblasti pobytu cizinců. Přitom žalobce vědomě a závažně narušil právní normy ČR, což lze s odkazem na judikaturu správních soudů považovat za závažné narušení veřejného pořádku (srov. rozhodnutí NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, podle něhož může být narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) ZPC pouze takové jednání, jenž bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti). Přestože poslední komentář se vztahoval k jinému ustanovení zákona týkajícího se správního vyhoštění, lze i v případě žalobce spatřit takové základní atributy narušení veřejného pořádku, jenž se dotýkají ochrany veřejného zdraví a bezpečnosti občanů v oblasti veřejného zdraví.

44. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že jeho postup ještě stále odpovídal výkonu mezinárodní dopravy, k tomu se soud vyjadřoval podrobně již výše. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že se při svém vstupu na území ČR mohl domnívat, že na území vstoupil oprávněně, a že žádné karanténní opatření na něj nebylo uvaleno. V době probíhající pandemie koronaviru si žalobce nemohl být za žádných okolností jistý správností svého postupu, resp. že jeho vstup na území ČR byl oprávněným. Jeho povinností bylo zjistit si aktuální podmínky vstupu na území ČR, např. přes internet, kde Ministerstvo zdravotnictví ČR i Ministerstvo vnitra ČR pravidelně zveřejňují aktuální informace o situaci v zemi a podmínkách vstupu na území ČR. Každá evropská země byla touto pandemií zasažena, Ukrajinu z toho nevyjímá, pročť žalobce si měl oprávněnost a podmínky svého vstupu na území ČR předem ověřit. Navíc z tvrzeného nákupu kamionu, jenž chtěl pořídit během dvou dnů, sešlo a žalobce si svůj pobyt na území neúměrně prodlužoval, a to údajně za účelem vyhledávání jiného vozu ke koupi. Takové jednání je zcela nepřijatelné a vzhledem k vylíčeným okolnostem samotným žalobcem lze stěží uvěřit, že samotným cílem vstupu na území ČR byla u žalobce koupě vozidla. Vzhledem k nepřipravenosti takové koupě lze tomuto tvrzení stěží uvěřit. Ačkoliv to žalobce odmítá, lze se spíše přiklonit k závěrům žalované o tom, že pobyt žalobce na území představoval vědomé a spíše cílené nerespektování epidemiologického opatření, kdy žalobce nadřadil své vlastní zájmy (osobní nebo ekonomické) nad dodržování těchto norem platných na území ČR. Žalobce skutečně nebyl pracovníkem mezinárodní dopravy a je spíše nepodstatné, zda se jen mylně domníval, že takovým pracovníkem je, anebo tuto pozici vědomě předstíral. Každý občan Evropy v poslední době musí velmi zvažovat vycestování ze země původu do jakékoliv jiné země a ve svém vlastním zájmu si musí předem nastudovat podmínky vstupu na jiné území. Pokud tak žalobce neučinil, lze těžko ospravedlnit jeho neznalost podmínek vstupu na území a též bezohledný přístup vůči občanům jiné země. Svým postupem skutečně ohrožoval veřejné zdraví a nerespektoval právní předpisy ČR.
45. Ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že ze zjištěných skutečností, které předcházely zajištění žalobce, bylo třeba dospět k závěru, že žalobce naplnil podmínku pro vydání rozhodnutí o jeho zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) ZPC, neboť v jeho případě je nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

46. Pokud žalobce v žalobě uvedl mj. i to, že nelze mít za to, že by jakkoliv úmyslně mohl ohrozit bezpečnost státu a narušit veřejný pořádek, pak kromě odkazu na judikaturu zde žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod pro takový závěr. Přitom všichni, kdo měli obavy z nákazy, se z opatrnosti řídili předmětnými nařízeními, žalobce však neměl proveden ani negativní test na COVID-19. Pokud žalobce v této souvislosti ještě poukazoval na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, pak k tomu soud uvádí, že je skutečně zcela přiléhavé na případ žalobce, a tedy i samotné rozhodnutí žalované. Protože narušením veřejného pořádku [podle § 119 odst. 2 písm. b) ZPC] může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Takové jednání bylo u žalobce shledáno (viz výklad výše). Pokud by jednání žalobce bylo řešeno pouze jako přestupek dle zákona o ochraně veřejného zdraví, jak navrhoval žalobce v žalobě, pak by zde nebyla zajištěna preventivní ochrana ostatních osob na území ČR, čemuž odpovídá jediné zajištění žalobce. Z tohoto pohledu tedy byla respektována zásada přiměřenosti, když v případě žalobce nebyly dány mírnější nástroje pro zajištění bezpečnosti státu a veřejného pořádku.
47. Podle § 123b odst. 1 ZPC je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, které mu je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Podle § 123b odst. 4 ZPC o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
48. V souladu s posledně citovanou právní úpravou se žalovaná v napadeném rozhodnutí rovněž zabývala možností uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b ZPC.
49. Krajský soud k tomu ve shodě s žalovaným předem uvádí, že v případě žalobce se jeví uložení zvláštních opatření za účelem vycestování jako bezúčelné, když jedinou ochranou může být jeho izolace, 14denní karanténa apod. Ostatní zvláštní opatření postrádají z logiky věci smysl. Jak již bylo výše vyloženo, žalobce neváhal při svém vstupu na území a dalším pobytu na tomto území porušovat právní normy ČR a ohrožovat ostatní osoby pobývající na tomto území, konkrétně jejich bezpečnost na úseku veřejného zdraví. Za této situace by byla skutečně případně ukládána zvláštní opatření bezúčelná. Všechna opatření uvedená v § 123b ZPC se pojí s pobytem cizince na svobodě, a proto by nebyla tato opatření v žalobcově případě považována za dostatečná, neboť ze shora popsánoho žalobcova chování vyplynula důvodná obava, že by se žalobce uloženým zvláštním

opatřením, včetně karanténního opatření, dobrovolně nepodřídil, nedodržoval je a jejich uložení by v podstatě představovalo hrozbu narušení veřejného pořádku v podobě poškození zdraví obyvatelstva a ohrožení bezpečnosti z hlediska porušení veřejného zdraví.

50. V případě zvláštního opatření za účelem vycestování pod písm. a) nemá krajský soud ve shodě s žalovaným za to, že by žalobce splnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, neboť ani sám neví, jaká je jeho adresa místa pobytu v ČR, stejně tak že by se tam zdržoval a každou jeho změnu policii oznámil a rovněž, že by se tam zdržoval za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobce skutečně nemá v současné době na území ČR žádný povolený pobyt, nemá žádnou trvalou hlášenou adresu pobytu a rovněž provedení karanténního opatření v místě pobytu, ať už u švagra nebo tchyně, se aktuálně nejevilo zcela reálným.
51. Pokud jde o zvláštní opatření za účelem vycestování pod písm. b), tedy složení peněžních prostředků, pak k tomu krajský soud uvádí, že žalobce nikdy neargumentoval či nenavrhoval žádnými finančními prostředky pro účely složení finanční záruky (kauce).
52. Ani posledně dvě uvedená zvláštní opatření za účelem vycestování pod písm. c) a písm. d) nemohla být relevantní. Povinnost žalobce osobně se hlásit policii v době stanovené nemohla být uložena, neboť volným pohybem žalobce z místa pobytu k hlášení se na policii by mohlo být ohroženo zdraví i všech ostatních osob, které by s ním přišly do kontaktu. Rovněž opatření pod písm. d) zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době zde být přítomen za účelem provedení pobytové kontroly nebylo možné uložit, neboť v případě žalobce bylo takové zvláštní opatření neúčelné, když žalobce ani žádné místo hlášeného pobytu neměl a chce se co nejdříve vrátit na Ukrajinu.
53. Z jednání žalobce, jenž spočívalo v porušení zákazu vstupu a pobytu na území ČR, jenž se nacházela ve vážné epidemiologické situaci, bylo možné dovodit, že žalobce nehodlá respektovat tento mimořádný stav a ani státem vydaná ochranná opatření. Přitom skutečnosti týkající se omezení pohybu osob a zákazu vstupu cizinců jsou všeobecně známé a žalobce si jich musel být dobře vědom. Pandemií předmětného onemocnění, která přijetí nezbytných opatření k zamezení zavlečení či šíření nemoci vyvolala, byla zasažena i země původu žalobce. Ta na pandemii také reagovala a uzavřela své hranice. Postupovala tedy obdobně jako ČR. Informace o aktuální situaci a opatřeních platných na území ČR jsou průběžně aktualizovány a zveřejňovány na mnoha internetových stránkách státních úřadů. Žalobce tedy za této situace vědomě porušil platný zákaz vstupu a pobytu na území ČR, čímž vlastní zájmy nadřadil nad zájmy společnosti řešící prostřednictvím restrikcí mimořádnou epidemiologickou situaci v zemi. Žalobce také uváděl, že mu bylo na Ukrajině sděleno, že jako řidič kamionu test na COVID-19 pro cesty mimo území Ukrajiny nepotřebuje. Na základě této instrukce však měl alespoň minimální povědomost o tom, že je pro vstup na území států mimo Ukrajinu potřeba prokázat se negativním testem na onemocnění COVID-19. Vzhledem k tomu, že za účelem dosažení cíle své cesty (nákup nákladního automobilu) během svého neoprávněného pobytu na území ČR vyvinul poměrně velké úsilí k jeho dosažení, přičemž vědomě ohrožoval veřejné zdraví, dá se předpokládat, že při jeho ponechání na svobodě by ve svém jednání pokračoval, aniž by respektoval případně uložené správní opatření spočívající v jeho vyhoštění, a stejně tak

aniž by respektoval ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR a přes zákaz vstupu pro cizince na území ČR přicestoval za účelem nákupu nákladního automobilu.

54. Neoprávněný vstup žalobce na území v době epidemiologických opatření je negativním jevem, ohrožujícím veřejné zdraví a zájmy společnosti na zvládnutí šíření koronaviru napříč společností. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce podle posledně citovaného ustanovení by bylo na základě provedených zjištění zcela neúčelné, proto tato zvláštní opatření nebyla zcela po právu ukládána a bylo rozhodnuto o zajištění žalobce. Žalobce již neskládá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, neboť jeho důvěryhodnost byla oslabena a vzbudil důvodnou obavu, že na území ČR nebude jednat v duchu ochranného opatření a v rámci právních předpisů ČR.
55. Pokud byla žalobci stanovena doba zajištění podle § 125 odst. 1 ZPC na dobu 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 24. 6. 2020 do 2. 8. 2020, pak toto bylo učiněno především s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu samotného správního vyhoštění žalobce. To také žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí. Z citovaného ustanovení pouze vyplývá, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů. To se také v případě žalobce nestalo. Naopak žalovaná potřebuje stanovenou dobu zajištění nezbytně k tomu, aby byla provedena zdárně realizace správního vyhoštění žalobce a současně aby bylo zamezeno ohrožení veřejného pořádku spočívajícího v poškození veřejného zdraví na území ČR. Ve stanovené době zajištění žalobce je správní orgán povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění cizince tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Podle žalované by měl být žalobce umístěn v ZZC Bělá-Jezová, neboť toto zařízení je v současnosti jediným zařízením, uzpůsobeným pro vykonání karantény v příslušném časovém období zajištěných cizinců. Stanovená doba trvání zajištění bude potřebná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy se vyjednává letenka nebo průvoz cizince přes jiné státy EU, je třeba zajistit policejní eskortu pro dotčený stát a komunikuje se s Ukrajinou o zpětvzetí cizince. Jelikož z dosavadní soudní praxe jasně vyplývá, že doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů, je krajský soud ve shodě s žalovanou přesvědčen, že doba trvání zajištění v rozsahu 40 dnů je přiměřená, a to i přesto, že nekopíruje svým rozsahem pouze 14denní inkubační dobu onemocnění COVID-19. Zajištění žalobce v rozsahu na dobu 40 dnů žalovaná logicky zdůvodnila z důvodu ochrany veřejného zdraví a současně i z důvodu přípravy odjezdu žalobce do země původu. Ostatně žalobce s policejní kontrolou a zajištěním musel počítat již v souvislosti s neoprávněným vstupem na území ČR. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že od 15. 6. pobýval na území ČR již 11 dnů, a to aniž by se u něj projevil jakékoliv příznaky onemocnění, pročez snad má být jeho zajištění nepochopitelné, pak k tomu krajský soud uvádí, že žalobce se nikdy neprokázal negativním PCR testem na onemocnění COVID-19, přičemž navíc může být onemocněním infikován zcela bez příznaků a onemocnění může dále přenášet. Argumentaci žalobce tedy soud nemohl přisvědčit.
56. Pokud žalobce v závěru své žalobní argumentace ještě namítal, že neuvedení švagrova bydliště během výslechu nemohlo skutečně znamenat to, že žalobce nevěděl, jaká je jeho adresa místa pobytu, pak k tomu soud uvádí, že samotná tato okolnost nehrála při neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování roli. Důležité bylo to, že v současné době nemá na území ČR žádný povolený pobyt ani žádnou trvalou hlášenou adresu

pobytu, přičemž provádění karanténního opatření v místě pobytu jiné osoby by bylo zcela nereálné. Ostatně jedinou skutečnou ochrannou se v dané situaci jeví izolace či vhodná karanténa, přičemž uložení ostatních zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo zcela neúčelné. Není také pravda, že žalovaná k provedení karanténního opatření nic bližšího neuvedla a svůj názor nezdůvodnila. Naopak žalovaná své závěry dostatečně odůvodnila, a to mj. i dosavadní nedůvěryhodností žalobce (viz výklad výše).

57. Na základě shora uvedených důvodů a individuálního posouzení případu žalobce bylo možné v jednání žalobce spatřovat nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, což by vedlo k závažnému narušení veřejného pořádku spočívajícím v ohrožení veřejného zdraví, protože u žalobce byla dána důvodná obava, že ani po 14 dnech ode dne jeho vstupu na území ČR by nebylo možné v případě potřeby provádět kontrolu nařízené karantény nebo testování, neboť jde o cizince, který nebyl v době svého zajištění na území ČR přihlášen k žádnému z druhů pobytu ve smyslu ZPC.
58. Rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. a) ZPC bylo zcela přiměřené opatření, protože mírnější opatření by byla z hlediska jednání žalobce zcela nedostatečná. V případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho správního vyhoštění z území členských států EU ve stanovené době trvání zajištění a neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala tomuto vyhoštění. Ani žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly nemožnosti realizace správního vyhoštění. Přitom byly žalovanou zhodnoceny i rodinné a soukromé poměry žalobce, kdy bylo zjištěno, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a veškerá jeho blízká rodina se nachází na území Ukrajiny (manželka, dítě, rodiče). Žalobce není občanem EU a na území EU se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl žalobce vyživovací povinnost či ji měl v péči. Rovněž bylo zjištěno, že žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 ZPC.
59. Pokud jde o žalobcovu námitku týkající se porušení zásady legitimního očekávání, neboť v podobných případech postupují ostatní správní orgány jiným a vůči cizincům příznivějším způsobem, krajský soud uvádí, že k porušení této zásady v posuzované věci nedošlo. Žalobce ke své argumentaci předložil 5 kopií správních rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 15. nebo 16. 6. 2020, jimiž bylo uloženo správní vyhoštění několika občanům Ukrajiny, kteří neoprávněně vstoupili na území ČR v době platnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, přičemž se na ně nevztahovala žádná výjimka z tohoto zákazu vstupu na území. Krajský soud nemá oprávnění posuzovat tyto předkládané případy, které nejsou předmětem podané žaloby, avšak z jejich obsahu zjistil, že se jednalo osoby, které společně přicestovaly v dodávce z Ukrajiny, přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko, přičemž na hranicích je nikdo nekontroloval. Ze skutkových okolností soud také zjistil, že jde o zcela odlišné případy, než je i posuzovaný případ žalobce. Za této situace nemohl být shledán rozpor se zásadou legitimního očekávání žalobce. V předkládaných případech nebyli posuzováni údajní řidiči či závozníci mezinárodní dopravy, osoby netvrdily žádný vztah k mezinárodní dopravě a nesnažily se na území ČR zakoupit nákladní vozidlo. Na základě dostupných informací z těchto předkládaných rozhodnutí tedy vyplývá, že správní orgán rozhodoval o uložených správních opatřeních na základě zcela komplexně odlišných skutkových zjištění od skutkových zjištění učiněných v případě žalobce. Předkládaná rozhodnutí tedy nelze v případě žalobce použít a žalobce nemohl mít v této souvislosti žádné legitimní očekávání.

Ostatně legitimitu svého pobytu na území ČR mohl žalobce v době pandemie koronaviru jen stěží dovozovat z podobných případů.

VI. Závěr a náklady řízení

60. Krajský soud na základě shora provedených závěrů a posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
61. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku III.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. července 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.